

De oude droom van Ariel Sharon komt uit: Palestijnen vermoorden Palestijnen en Israël telt voldaan het aantal slachtoffers. De tranen van Israëlische leiders zijn krokodillentranen en hun claims dat de ontwikkelingen in Gaza pijn doen, zijn hypocriet. De bloedige confrontaties waren voorspelbaar en de Israëlisch Amerikaanse verantwoordelijkheid en actieve betrokkenheid zijn helder als kristal.

Veel Israëlische journalisten zien een indirecte Israëlische verantwoordelijkheid. 'Sluit 1,4 miljoen mensen op in een klein gebied als Gaza en zorg dat ze niet in staat zijn een normaal economisch leven te ontwikkelen en zorg ook dat ze niet kunnen ontsnappen, dan zijn ze gedoemd elkaar te vermoorden als muizen in een doos.' Deze zoölogische verklaring is niet alleen typisch racistisch, het is ook gebaseerd op een enorm understatement. Want de rol van Israël en de VS in het huidige confrontaties behelst vele malen meer dan het 'scheppen van de voorwaarden' van een conflict tussen Palestijnen.

Maandenlang heeft het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken Fatah gepusht om een militair offensief tegen Hamas te beginnen. Twee weken geleden gaf Israël toestemming voor de levering van grote hoeveelheden wapens aan Fatah-milities in Gaza. U ziet, Israël's rol is alles behalve indirect. Israël speelde juist een heel actieve rol. Wie is de agressor?

'Hamas neemt de macht over'; 'Een Hamas staatsgreep', dat zijn enkele van de koppen in Israëlische kranten de afgelopen dagen. De grote leugens uit Tel Aviv en Washington worden herhaald. Blijkbaar is het nodig dat wat glashelder is toch nog eens uit te leggen: Hamas heeft Fatah een enorme klap toegebracht tijdens de laatste Palestijnse verkiezingen. En dat tijdens een electoraal proces dat door de hele internationale gemeenschap, inclusief Washington, gevierd werd als de meest democratische verkiezingen ooit in het Midden Oosten. Een onweerlegbaar democratisch proces en massale steun van de bevolking, slechts weinig regimes kunnen een beroep doen op zulke legitimiteit.

Ondanks de enorme overwinning accepteerde Hamas een gedeelde macht met Fatah in een regering van nationale eenheid. Het politieke platform hield de facto een erkenning van Israël in en bepleitte een strategie van vreedzame onderhandelingen.

De prioriteit van de nieuwe regering lag bij de binnenlandse politiek. Economische verbetering; het herstel van 'law en order' in Gaza; het gevecht tegen de enorme corruptie in de door Fatah geleide bureaucratie. Tegelijkertijd zette de regering erop in om president Mahmoud Abbas en de PLO door

te laten gaan met de onderhandelingen zodra Israël bereid was weer aan de onderhandelingstafel aan te schuiven.

Het gematigde platform van Hamas werd echter door twee machtige vijanden bedreigd: ten eerste, Fatah kaders die nog niet klaar waren om hun dominante positie in het politieke krachtenveld - en de materiële privileges die met die positie gepaard gaat - op te geven en ten tweede de twee neoconservatieve regeringen in Israël en de VS die een wereldwijde strijd tegen de politieke islam aan het voeren zijn. Muyhammad Dahlan, de veiligheidsadviseur van Mahmoud Abbas, en zijn mannen vertegenwoordigen beiden: zij zijn zowel de uitvoerders van de plannen die Washington heeft betreffende de Palestijnse leiding, als de vertegenwoordigers van de corrupte Fatah leiders die bereid zijn alles te doen om hun economische privileges te behouden.

Al sinds de electorale overwinning van Hamas is Dahlans militia bezig de regering te provoceren; worden Hamas militias aangevallen; en krijgt de regering door Dahlan niet de kans om haar grip op de Palestijnse politie te versterken. Ondanks Dahlans agressie heeft Hamas zijn best gedaan om tot een overeenkomst met Dahlan te komen. De eigen activisten is gevraagd geen geweld tegen de Dahlan militias te gebruiken. Toen echter duidelijk werd dat Dahlan geen compromis zou accepteren maar probeerde Hamas te liquideren, had de islamitische organisatie geen andere keus dan zichzelf te verdedigen en terug te vechten. Het Algerijnse model

Het Amerikaans-Israëlische plan is onderdeel van een wereldwijde strategie die erop gericht is loyale regeringen tegen de wil van de meerderheid van hun bevolkingen in het zadel te krijgen of houden. Algerije is een voorbeeld van zo'n strategie, maar laat ook het mislukken ervan zien en de enorme tol die in menselijk opzicht moest worden betaald. In 1991 behaalde de Islamitisch Heilspartij FIS een klinkende overwinning op het in diskrediet gekomen en corrupte FLN. Die eerlijke, democratische overwinning werd gevolgd door een doro Frankrijk en de VS gesteunde staatsgreep, die de weg plaveide voor een burgeroorlog die meer dan tien jaar duurde en honderdduizenden burgerslachtoffers eiste.

Hamas heeft duidelijk geleerd van de Algerijnse tragedie en besloten Dahlans plannen om de macht te grijpen te doen mislukken. Met de steun van de meerderheid van de lokale bevolking hebben Hamas militanten Fatah in twee dagen verpulverd - en dit ondanks de door Israël indirect gesteunde wapenleveranties aan Fatah. Een corrupte militia zonder enige steun van de bevolking kon niet op tegen een relatief gedisciplineerde en gemotiveerde organisatie als Hamas.

Zelfs na de overwinning op Fatah hield de Hamas leiding vast aan het idee van een regering van nationale eenheid. Hamas heeft niet geprobeerd de mislukte staatsgreep van Fatah te gebruiken als een reden om de organisatie een kopje kleiner te maken of Fatah uit de regering te jagen. De Fatah leiding echter besloot iedere relatie met Hamas te verbreken en een regering te vormen zonder Hamas... in de West Bank. En zo wordt een andere droom van Ariel Sharon werkelijkheid: de totale scheiding van de West Bank en Gaza, waarvan de laatste als een hopeloos 'Hamastan' wordt beschouwd; een terroristische entiteit waar geen burgers wonen en alleen terroristen die voortdurend aangevallen kunnen worden en die gedoemd zijn tot de hongers.

Washington, die deze politiek van harte steunt, heeft al beloofd Abbas en zijn nieuwe Bantustan op de West Bank te steunen en Ehud Olmert heeft al besloten een beetje van het Palestijnse geld dat in Israëlische handen is aan hem door te schuiven. Geen burgeroorlog

Een van de Israëlische en Amerikaanse doelen is echter mislukt: er is geen chaos in Gaza. Integendeel. Een Palestijnse agent vertelde Haaretz op 17 juni: 'Lange tijd is de stad niet rustig geweest. Ik prefereer de huidige situatie in vergelijking met die hiervoor. Ik kan eindelijk mijn huis uit.' Het verdrijven van Fatah-bendes uit de straten zal voor een langere periode een einde maken aan de anarchie en een soort van normal leven op gang brengen. De laatste gebeurtenissen

laten zien dat Hamas de macht heeft om de rust af te dwingen.

Israëlische praatjes over een Palestijnse burgeroorlog laten zien dat de wens de vader van de gedachten is. De gewapende confrontatie vond plaats tussen gewapende militias en als er burgerslachtoffers zijn gevallen dan behoren zij tot wat Amerika zo cynisch altijd 'bijkomende schade' noemt. De bevolking is inderdaad politiek verdeeld - zowel in de West Bank als in Gaza - maar ze zijn niet met elkaar in gevecht. Zover is het nog niet.

Nu Gaza gedefinieerd wordt als vijandig gebied en de hele bevolking als gelieerd aan Hamas, is er geen enkele twijfel dat Gaza snel het doelwit zal worden van Israëlische agressie: militaire aanvallen, bombardementen en uithongering liggen in het verschiet. Daarom moet het topprioriteit zijn, in Israël zowel als in de rest van de wereld, solidariteit te organiseren met Gaza en haar bevolking.

Michel Warschawski is een Israëlische schrijver en journalist. Hij schreef onder andere het autobiografische *On The Border* (South End Press) en *Towards an Open Tomb: The Crisis of Israeli Society* ((Monthly Review Press). Dit artikel verscheen eerder op www.alternativenews.org.
Vertaling: Paul Mepschen.